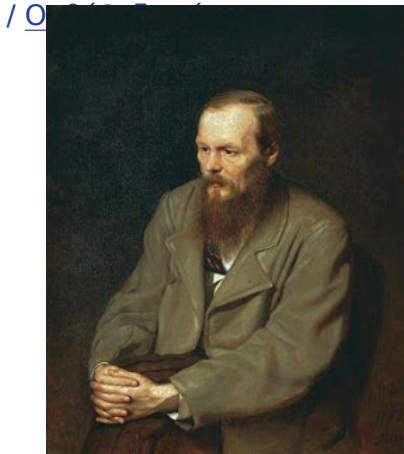

Το όνειρο ενός γελοίου ανθρώπου (β)

Και μια μέρα τους είπα πως από πολύν καιρό είχα

προαισθανθεί την ευτυχία τους, πως και στη Γη ακόμα την αναπολούσα με τόση λύπη, ώστε μου προξενούσε καμιά φορά έναν ανυπόφορο πόνο, που συχνά τότε δεν μπορούσα να κοιτάξω τον ήλιο χωρίς να κλαίω, πως το μίσος μου για τους ομοίους μου ήταν ανακατωμένο με θλίψη και πως σκεφτόμουν: γιατί δεν μπορώ να τους μισώ χωρίς να τους αγαπώ; Γιατί τόση θλίψη μέσα σε τόση αγάπη; Γιατί τόση αγάπη μέσα σε τόσο μίσος;

[...]

Λοιπόν! πάνω σ' αυτό ξύπνησα και παρακάλεσα την Αιώνια Αλήθεια για το μήνυμα της Ζωής!

[...]

Γιατί είδα την αλήθεια και ξέρω πως οι άνθρωποι μπορεί να γίνουν ωραίοι κι ευτυχισμένοι χωρίς να χάσουν τη δύναμη για ζήσουν πάνω στη Γη. Δε θέλω και δεν μπορώ να πιστέψω πως η διαφθορά είναι νόμος φυσικός στους ανθρώπους. Μπορούν να γελάσουν με την πίστη μου, μα τη φυλάγω: είδα την αλήθεια! δεν τη φαντάστηκα, την είδα, την είδα! Την είδα τόσο καθαρά που δεν μπορώ να πιστέψω πως οι άνθρωποι δεν είναι δυνατόν να την γνωρίσουν. [\(περισσότερα...\)](#)